

Příběhy našich sousedů

Marie Psotková – Životní osudy milovaného tatínka

Scénář k rozhlasové reportáži

Rádi bychom Vám představili pana Aloise Šohajka, který se narodil 24. února 1916 v Babicích u Uherského Hradiště. Protože již není mezi námi, přiblíží nám jeho bohatý život jeho dcera, paní Marie Psotková. Vyprávění začínáme v roce 1937, kdy jako vyučený elektrikář nastoupil pan Šohajek do firmy Baťa v Napajedlech. Díky svým schopnostem si získal důvěru firmy natolik, že byl vyslán pracovat do zahraničí. Před odjezdem se s týmem rozloučil sám Jan Antonín Baťa.

„Samozřejmě, že se s něma osobně setkal, že jim popřál a sám si jich vybral na doporučení těch mistrů, pod které spadali.“

„Na Borovu a Kruševaci v Jugoslávii měli rozjíždět dvě fabriky.“

U firmy Baťa pracoval až do roku 1947. Poté si spolu s bratrancem přímo u svého domu zbudoval slévárnu, kde odléval různé výrobky, které následně kompletoval.

„Po válce se vrhl tedy na to vlastní podnikání, spravoval rádia, různé elektrospotřebiče, ale měl už v hlavě, že by mohl postavit slévárnu a potom kompletovat nějaké výrobky.“

„Horské slunka, pračka, různé ty vařiče.“

Jeho podnikavý duch se projevil také ve vymýšlení reklamních sloganů na své výrobky. Jednou si nechal vlastnoručně nakreslené letáky shazovat i z letadla.

„Reklama na pračku“

„Zněla takto: Praní pračkou, to jde hračkou. Praní v pračce Šohajce, to jde jako v pohádce.“

Se svou slévárnou měl velké plány. Zaměstnával několik pracovníků. Začal budovat přímo v domě i vlastní obchod, kde by své výrobky prodával. Vše ale skončilo v roce 1951, kdy byla jeho slévárna znárodněna.

„Zakázali mu tu výrobu elektrospotřebičů.“

Nejhorší pro něj bylo sledování postupné devastace slévárny. Aby zabezpečil rodinu, nastoupil jako údržbář do podniku Slovácké konzervárny. Nezahořkl, snažil se i v novém zaměstnání odvádět maximální výkon. Stal se pro celý podnik nepostradatelným. Vyžádali si ho do Bratislavy a následně do Prahy. Po roce 1968 se však stal z politických důvodů nepohodlným. Mnoho jeho nejbližších spolupracovníků bylo nejen suspendováno, ale i odsouzeno. Přítel ho stihl varovat.

„Jeho kamarád volal, jestli už byl v té Praze, teda pracoval, jestli tam nemá nějakou nabídku ze zahraničí, aby to vzal nebo že on už to má jasné, že ho zavřou. No tak ho zavřeli. Ale otec našel ten Alžír, který měl požadavek na linku na výrobu džusů z pomerančů.“

V alžírském potravinářském podniku pracoval tři roky. Pak se vrátil, ovšem s podlomeným zdravím. Poslali ho do invalidního důchodu. S pádem totalitního režimu v roce 1989 se ukázala jeho nezdolnost. Se svým čerstvě vystudovaným vnukem Petrem se chtěl pustit znovu do podnikání.

„Petře, my to spolu ještě roztočíme!“

Jeho zdraví mu to však neumožnilo. Onemocněl leukémií a záhy ve svých 75 letech 26. května 1991 zemřel.

Co by naše pamětnice o svém tatínkovi řekla na závěr?

„Výjimečnost mého otce spočívala v jeho pracovitosti, skromnosti a smyslu pro spravedlnost, ale také pro humor. Tatínek byl dobrý, obyčejný člověk. Takových lidí bylo a je mezi námi mnoho, ale tento člověk byl můj otec a já jsem ráda, že jsem jeho dcera.“